

MARTHA WELLS

BOSZORKÁNY
KIRÁLY

Budapest, 2023

ALDOTTFÖLDEK

HATÁRVIDÉK (BOSZORKANYFÖLDEK)

SANA-SARCOFA

ASAREDIK
FÜVESZTYEPPÉI

PÁLMA

Erathi

Nyugati-szigetvilág

Belith-szoros

Khalin-szigetek

ENALIN

NIBET

ARIK

A Virágok Torka

Seidel-arik

Descar-arik

A Sirbolt

Nient-arik

Renitl-arik

Eligo-szigetek

Nyári Palota

Kagala

Benais-arik

Suneai-arik

Gad-dazara

Bardes-arik

ARKAI

Scarif

Stios

Orintukk

A Halhatatlanok
Konventikuluma

Lossnos

Keleti-szigetvilág

EGY

Olyan volt az ébredés, mintha valami lágy vízi világ felszínére emelkedne. Egyáltalán nem olyan, mint amire Kai számított. A sötétségben nyújtózva hideg, fekete, apadó tengert talált, amely úgy távolodott tőle, mint a partról visszahúzódó hullámok apály idején. Valami baj volt a testével, minden lehetetlenül távolinak tűnt. Kinyújtózott egy gondolatlaltal, és felkiáltott:

Ziede?

A nő lassan válaszolt, és a hangja halkán, furán szólt. Kai nem látta őt, csak a suttogást hallotta: *Alszom, Kai.*

Dehogy alszol! Hisz beszélsz hozzám. Tudnia kellett volna, hol van Ziede, mindig is tudta, hol tartózkodik éppen, egy csepp Kai véreből vörös gyönggyé keményedve rejtőzött a nő szíve mélyén.

Megmondtam, hogy ne ébressz... Ziede elhallgatott. Erőtlen hangja éber, riadt lett. *Kai, hol vagytok? Moccanni sem tudok!*

Ennek az egésznek semmi értelme sem volt. Kai még meszszebbre nyújtózott, hátha talál valamit, bármi szilárdat. Belső hangját lecsillapította, bár valami süllyedő érzet azt súgta, a kérdéseire kapott válaszok nem fognak tetszeni. *Én sem igazán tudom, hol vagytok* – felelte Ziedének. Valami szörnyű felismerés közeledett, de egyelőre kordában tartotta. Jobb lesz, ha először is megtalálja Ziedét. Kiterjesztett önmagát visszahúzta a sötét vízből, amely talán nem is víz volt, és a lényét visszaparancsolta a testébe. Csakhogy a teste nem volt ott.

Páni félelem tört fel, de Kai eltiporta. A félelemnek várnia kellett.

Csípős hangon Ziede ezt mondta a fejében:

Csak nyugodtan, Kai, ne siess! Akárhol is vagytok, semmit sem látok. Nem tudok mozdulni. Lélegzem, nem érzem... nem érzem, ahogyan rezdül a mellkasom. – Kai hallotta a hangjában az elfojtott rettegést, miközben Ziede hozzátette: – *Nem találok Tabrent. Nem felel.*

Valami elvágta őket a külvilágtól. Kai azt válaszolta:

Ne próbálj mozogni! Csak várj! – Ha gondolkodni tudott, akkor nincs minden veszve.

Visszahúzta az összes figyelmét, mígnem a fekete tenger engedett, és sötét kőfalakká meg egy nagy, kör alakú teremmé szilárdult. Vízcorgott a magasból, az árnyékok közül. Mohaszerű gazok gyapja töltötte ki a kövek közeit, és fény hatolt be valahonnan Kai háta mögül. Mozdulni szeretett volna, de alaktalan felhőként úszni a levegőben új és merőben rémisztő élményt nyújtott. Elképzelte maga körül a testét, behúzta a karját, és megpördült, hogy lenézhesen.

A saját testére.

A test magas emelvényen, üvegkoporsóban feküdt. Csak az arca látszott, a többi sötét kelme borította. Az arca, a bőre a szeme alatt összezikkadt, és beesett, de még mindig felismerhető volt. *Hónapok teltek el... vagy talán egy év?* Ha valaki ezt tette vele, mit művelhetett Ziedével?

Ziede, azt mondtad, hogy nem tudsz mozdulni, nem látsz. – Ezen a rémisztő, ismeretlen helyen nem volt másik koporsó, semmi olyasmi, amelyben a nő testét elrejtették volna. A víz a padlóba vajt, rézsútos csatornákon át távozott a teremből. Vízbizonyára megtöltötte a helyiséget, ha Kait képes volt mozdulatlan testében tartani. Amikor leapadt, Kai kilebeghetett belőle, és felébredhetett. Anyagtalanul nem érzett mozgást, szóval még az is lehet, hogy a terem éppen kifelé emelkedik a vízből. Mit számított mindez, ha Ziedét talán élve eltemették, és Kainak nincs lehetősége kiszabadítani őt? Próbált valahogyan, akárhogyan további értesítéseket szerezni. – *Milyen szagokat érzel?*

Semmit, csak valami kelme illatát... régi selyem lebet? – Aztán hozzátette: – *Kai, mi ez az egész? Hol vagyunk?*

Nem tudom. – Valamibe bezárták, talán egy selyemmel bélelt koporsóba. Kai legszívesebben lehunyta volna a szemét kétségbeesésében, ha a szeme nem odalent enyészett volna az üvegkoporsóban. – *Ziede, attól tartok...* – Tétovázott. Valaminek a hatására a víz eltávozott ebből a valószínűtlen sírboltból.

Valami közeledett.

Az ívelt fal az emelvényvel szemben hangtalanul szétvált, és tompa kék fény keskeny oszlopa hatolt be a helyiségbe. Homályos és távoli alakok ömlöttek be a nyíláson. Nehéz volt ebben a testetlen formában

összpontosítani. Öt emberi alak két bebugyolált csomagot – további testeket – vonszolt maga mögött.

Letették a terhüket a padlóra, az ívelt fal mellé. A kisebbik test rugdalózott és küzdött, mire kapott egy rúgást, és csendesen összehúzta magát a fal mellett. A másik mozdulatlanul feküdt.

Kai a halál szagát érezte ezen az ernyedten testen. Ziede villant a fejébe, aki csapdába esve, magatehetetlenül van valahol, amíg ő rá nem talál, és a fájdalmas gondolatra erő szikrázott fel benne.

A test üres volt, a lakója már elszállt belőle, de még mindig melegség sugárzott a húsából. Éppen elegendő. Kai ismét megpördült, az egész lényét befelé összpontosította, és az ürességen át a meleg felé zuhant.

Hangok, színek és érzetek rohanták meg dübörgő hullámként: sajgó ízületek, egy rossz helyre került csont csikorgó fájdalma, egy kiszáradt, izzó torok, a furán álló vétagokra tapadó kelme nyirkossága. De a fájdalomtól gyógyító erő zubogott fel, és rohanva szétáradt ebben az új testben.

Kai a kezére támaszkodva ülő helyzetbe lökte magát, és felemelte a fejét, aztán nagy levegőt vett, ami késként hasított a tüdejébe. Fekete fűrtök verdesték a hátát, belegabalyodtak a fém és posztó súlyos lepélébe. A kezén a bőr ismerős meleg barna színben pompázott. Hosszú, sötét szoknyát és tunikát viselt, a hagyományos keleti öltözék megszokott változatát. De az alatt semmi sem volt, és a ruhát vér és valami még annál is rosszabb szennyezte. Zihálva újabb nagy levegőt vett, és beszívta a penész és a rothadás állott, nyirkos szagát. Egyelőre nem érezte Ziedét, de ez bizonyára csak átmeneti állapot. Legalábbis remélte, hogy csak átmeneti, habár az eddigi tapasztalataiból erre sem mert volna mérget venni.

A halandók megvizsgálták az üvegkoporsót. Az egyik megbökdöste a fedelet. Kai még nem teljesen találta meg a helyét az új agyban, így nem értette, hogy mit beszélnek.

Négyen a délkeleti szigetvilág tengerészöltözékét viselték: bokánál összefogott, bő pamutnadrágot, rövid, kigombolt zekét, széles bőrvet. Ketten térdig érő inget, ami inkább az ottani nők viseletét jellemezte. A bőrük eredetileg fehér volt a napbarnította árnyalat alatt, és világos színű, szögegyenes hajukat feltűzve vagy hátrakötve viselték. Az ötödik ugyanígy nézett ki, de idősebbnek tűnt, fényűzőbb öltözékben: vörös,

térdig erő kabátot hordott hosszú, sötét tunikája és szoknyája fölött, az övén függő ezürtláncok és ónixdíszek megcsillantak a fényben. Kai gyanította, hogy expozitor, és a férfi önelégült, ragadozó viselkedése igazolta a sejtését.

A szavak ismét jelentést kaptak. A Kai mellett fekvő alak azt suttogetta:
– Halott voltál.

Az új test emlékei darabosak és képszerűek voltak, és sebesen halványultak, de az egyik azt súgta: *még kislány, túl fiatal ahhoz, hogy itt legyen.* A fejét lehúzó fémlepel fájdalmas súlya alatt Kainak meg kellett feszítenie a nyakát, hogy láthassa. A lány apró volt, rongyos és koszos ingben és térdnadrágban, ami túl könnyű viseletnek tűnt a helyiség nyirkos hidegében. A fején ülő sűrű fürtöket rövidre nyírták, és bőre sötétbarna színben játszott. Talán keleti parti. Birodalmi arikét beszélt, csakhogy mivel a kereskedelemben döntően ezt használták, ez nem segített leszűkíteni, és Kai nem ismerte fel az akcentust.

Az erő átmeneti, kínok szülte áradása meggyógyította Kai testét: a csontok visszatértek a helyükre, és összeforrtak, egy kihasadt szerv visszahúzódott, a törött orr egyenesbe kattant, az állkapocs szilánkos darabkái új fogakká nőttek, de olyan döfködő fájdalommal, hogy Kai csaknem a padlóra rogyott. Mélyeket lélegezve kívárta, hogy a vére ne bugyogjon tovább, és visszalökte az állát, mire az egy roppanással a helyére ugrott. Azt suttogetta:

– Ismerjük egymást?

A lány megrándult, és hátra is hőkölt volna, ha nem fél attól, hogy felhívja magára a figyelmet. Elkerekedő szemmel a fejét rázta.

– Nem... Valójában nem. A szemed...

Kai lentebb húzta a leplet, csak annyira, hogy eltakarja arca felső felét.

– Így lesz a legjobb. A férfi, aki... vagy nő? ...szóval ő többé már nincsen itt.

A lány lélegzete elakadt. Értette, de nem akarta.

– Azt hittem, hogy... De hát halálra vertek... verték.

A helyiség túlsó végéből az expozitor így szólt:

– Hozzátok a lányt!

Egy tengerész megfordult, és elindult feléjük. Lehajolt, hogy megragadja a lányt:

– Úgy látszik, te leszel az első.

Kai előrevetette magát. A fickó ezért őt ragadta meg, és talpra rángatta. Egy matrónő tiltakozott:

– Nem, ne a férfit!

– Aszitterem, halott – mondta valaki más.

Ők is birodalmi arikét beszéltek: az expoizitor helyesen, de a tengerészek idegen akcentusában összetorlódtak a hangzók. Kai is megszólalt:

– Kérlek, engem vigyetek! Én akarok menni először! – Kiszakította magát a fickó markából, és tétován a koporsója felé tántorgott. A kötömb sarkánál megtorpant, háttal nekidőlt, és a sírablók felé fordult, akiknek nem ez volt a legszerencsésebb napjuk. – Vissza akarjátok hozni, ugye? – Fejével a régi teste felé intett, és elfintorodott, ahogy a vaskos lepel megrántotta a fejbőrét. – Nincsen sok időm, úgyhogy essünk túl rajta!

Egy másik tengerész felkacagott, és előrántott egy hosszú kést.

– Hamarosan már elég halott lesz. – Sekélyes jóképűsége nem terjedt túl napbarnított bőrén. Egy név jelent meg Kai fejében, egy emlékfoszlány, amely kínok között vésődött az agyába, és csak lassan halványult. Ezt a tengerészt Tarrow-nak hívták, aki először kedvesnek tette magát, és így árulása még jobban fájta.

A félhomályos helyiségben, a lepel alatt, a halandók nem láthatták tisztán Kai arcát. De az expoizitor a szemét meresztette, és kiélesedő tekintetében szörnyű felismerés költözött.

– Várj!

De Tarrow már nagyon szeretett volna fájdalmat okozni. Előrelépett, és mellbe döfte Kait. Kai nekiesett a kőtalapzatnak. A fájdalomtól a látása elhomályosult, ahogy az acél átmetszette a már így is meggyötört húst.

Amikor Tarrow ellépett tőle, Kai megragadta a pengét. Az él mélyen belevágott az ujjaiba, ahogy kihúzta. Félrelökte a kést, ügyet sem vetve a mellkasából röpkén felzubogó vérpatakra, amely rövidesen elapadt, ahogy húsának szövetéke helyreállította magát. A bőre alatt éledő újdonsült erőként úgy lüktetett, mintha második szíve nőtt volna.

– Nos akkor – vigyorgott Kai, miközben félrelökte a leplet –, melyikőtök akarja kezdeni?

Most már egyik sem kacagott. A helyiségben hirtelen néma csend támadt, csak a lecsorgó víz csöpögése és csörgedezése hallatszott.

– Gyere csak, Tarrow! – mondta Kai, és összpontosította az akaraterjét. A mosolygás széthúzta a frissen gyógyult, érzékeny inakat és csontokat. Akár a borostyánban csapdába esett virágszirom, Tarrow merev lépéseket tett feléje, az elméje minden erejét latba vetve, ami szerencsétlenségére korántsem bizonyult elegendőnek. Kai elég közel hozta ahhoz, hogy elkaphassa a torkát. – Mondd, tudtad a nevét? Ennek a nevét, akit idehoztál meghalni?

Tarrow torkából fuldokló hang tört fel. Az expozitor megpróbált kivetni egy intenciót, amivel megbéklyózhatná Kai új testét. De a döfés fájdalma szörnyű erővel töltötte el Kait, és az intenció még alakulóban volt, amikor elkapta. Visszafordította, és átmeneti erejének majdnem teljes egészét arra használta, hogy álló helyében csapdába ejtse az expozitort és a többi tengerészt. Hasztalan küszködtek, hogy megmozdítsák kezüket-lábukat, hogy fegyvert rántsanak. Az egyik nyüszített, amitől Kai akarata ellenére is csaknem idejekorán roppantotta össze Tarrow torkát, mielőtt végzett volna vele, ami nagy pazarlás lett volna. Egy másik fickó a páni rémület hangján felkiáltott:

– Menlas, azt mondtad, hogy képes vagy uralni...

– Fogd be! – förmedt rá Menlas, az expozitor küszködve, döbbenettel és kétségbeeséssel a hangjában, aztán Kaihoz szólt: – Áldozatot hoztunk neked! Arra kérünk...

– Egy gyermeket hoztatok, meg egy ifjút olyan közel a halálhoz, hogy a szíve még azelőtt megállt dobogni, hogy átrángattátok volna a helyiség küszöbén. Azt terveztétek, hogy becsábítotok egy gyenge, magatehetetlen testbe, aztán a rabszolgátok leszek? – Kai felkacagott, rekedten a még frissen növekedő tüdőszövetek miatt. A Menlas arcára kiülő kifejezésből ítélve közel járt az igazsághoz. – Ez nem így működik, expozitor. – Aztán kihámozta Tarrow lelkét a testéből, és felfalta az életét.

A következő pillanatban a fonnyadt porhüvely a padlóra omlott.

A többiek rögvést megtörtek, akár a száraz gallyak. Sikoltozásuk és könyörgésük bosszantotta Kait, annál is inkább, mivel ezek a halandók rá sem hederítettek a saját foglyaik sikoltozására és könyörgésére. Az első kettőt gyorsan felfalta, hogy újratöltse az erőt, amelyet a megbéklyozásukra elhasznált. Aztán elengedte az expozitort és az utolsó tengerészt, hadd próbáljanak menekülni, mert még mindig meglepően dühösnek érezte magát, és ki akarta ereszteni a gőzt, mielőtt az esze

újra átveszi az irányítást. A súlyos lepel, amely még mindig a hajára tapadt, és húzta a fejbőrére, nem segített.

Amikor az utolsó tengerészből is csupán egy halom kiszáradt hús maradt, és Kai az expozitor mellén ült, megkérdezte:

– Ki zárt be ide?

Az expozitor vadul, levegő után kapkodva rázta a fejét.

Talán rosszul tette fel a kérdést.

– Ki tette ezt velem? Ki zárt be ebbe a sírba? És honnan tudad, hogy itt vagyok?

– Nem lehet... A történetek szerint... Én... – Aztán az agyalágyult szíve elkezdte felmondani a szolgálatot.

A feldühödött Kai kiszívta az életét, mielőtt a férfi kimúlt, és elvesztegette volna.

Talpra állt, és gyorsan lerázta a szoknyáját.

– Megvagyunk – mondta a lánynak. A gyermek még mindig a falhoz tapadva reszketett, de mindent végignézett. Kai közelebb görgette a lábával az egyik nő testét, és lehúzta róla hosszú ingjét. Odalökte a lánynak. – Vedd ezt fel, és kelj fel! Nem foglak megenni, barátok vagyunk.

A gyermek elkapta az inget, és belebújt. Tántorogva talpra állt. Meztelen, piszkos lábát vágások és zúzódások foltjai borították.

– Mit... Mit fogsz...?

– Meg kell találnom valakit. – Kai lehajolt egy másik kiszikkadt testhez, kitépte csizmája fűzőjét, és lehúzta a lábbelit, majd azt is odalökte a lánynak. Ziede jelenléte egyre erősebben jelentkezett a tudata peremén. De még mindig nem tudta volna megmondani, merrefelé keresse. – Volt másik koporsó? Láttál másikat?

A lány felvette a csizmát, és bizonytalan léptekkel, remegve követte a kapuhoz. Azt felelte:

– Nem. Csak a lépcsőt láttam.

Kai átlépett a falban lévő nyíláson. Egy folyosóra vezetett, amelyet kék fény árasztott el a boltíves mennyezetbe ágyazott, sima kövekből. Az intenciók erőteljes hálózata, amellyel létrehozták ezt a helyet, a kőszikla minden tenyérnyi szakaszán jelen volt. Valaki fogott egy létező épületet, és átalakította a saját céljaira. A járat ívben megkerült egy tömör oszlopot, és felfelé vezető csigalépcsővé változott. Mindenhol víz csorgott a kopott, fehér kövön. A lány így szólt:

– Ezt kell csinálnod az emberekkel, hogy élhess?

– Nem – felelte Kai. – Azért csináltam, mert így akartam. És a rossz emberek jóizűbbek, mint a jók. – Kinyújtotta a kezét.

A lány felnézett rá, a tompa fény megcsillant nagyra kerekedő barna szemében. Bőrét zúzódások tarkították, és az arca beesett az éhezéstől. Aztán megfogta Kai kezét. A bőre hideg volt a megrázkódtatástól.

A lányt maga után vonszolva Kai felmászott a csigalépcsőn, amely széles terembe vezetett. A magas mennyezetet szintén kék világítókövekkel rakták ki. A végén áttetsző, ívelt kristálybuborék domborodott, amelyen keresztül fakó, szürkészöld vízbe láttak.

A kristály előtt elúszó halakból ítélve az egész építmény nagy víz-tömegben állt, és most, hogy Kai orra is működött, már érezte a sót, mintha az évek során beivódott volna a kövek közötti kötőanyagba. Valaki mindent elkövetett azért, nehogy ő felébredjen és elmenekülhessen a holttestéből. A többi falon nagy, négyzetes vésetek díszelgetek, mintha ajtónyílásokat körülölelő, díszes keretek volnának, de a középső felületeket üresen hagyták. A lánnyal megkerülték a központi oszlopot. Mögötte a csigalépcső tovább vezetett felfelé.

– Mi ez a hely? – kérdezte.

– Egy sziget, de olyan, mint egy torony, az egész kőből van. – A lány megdörzsölte véres orrát, és elhúzta a száját. – Odafent hoztak be minket. Mit csi...

Kai feltartott ujjal csendre intette. Itt, a nagy terem túlsó végében erősebben érzékelte Ziedét. A vékony fonálra összpontosított, amely a Ziede szívébe ültetett gyöngyhöz fűzte. *Ziede?*

Még itt vagytok. A hang tompán kongott, mintha szigorú őrizet alatt lenne.

Kai elengedte a lány kezét, és módszeresen végigment a fal mellett. Minden egyes faragott tábla részét képezte az intencionak, amely beszötte ezt a helyet. Semmi sem élt mögöttük, de olyan érzés volt, mintha valami üreg vagy titkos kamra lenne a kőben. Üres barlangok, amelyekben semmit sem rejtenek, még bomló testeket sem. *Itt kell lennie.*

Aztán a terem túlsó végén egy betöltött úrt érzett, valami nagy és vaskos dolog súlyát, ami elfoglalta a teret. Áttörhette a vékony, csiszolt kőfelületet valami súlyos szerszámmal, már ha talál egyet, de először a könnyebbik megoldással próbálkozott. A kőbe vésett rákokat és

vízikígyókat tapogatva reteszt vagy illesztéket keresett. Amikor leguggolt, hogy alul is végigsimítsa, az ujjai kis bemélyedésre bukkantak. Megnyomta, és tompa puffanás hallatszott odabentről.

Kai felállt és elhátrált, csaknem rátaposva a lányra, aki a közelben téblábolt. Vajon mit mesélt a lány személyiségéről vagy a közelmúltban történt eseményekről, hogy még Kaitól is kevésbé tartott, mint ettől a helytől?

A kőlap szétrepedezett, aztán szétmállott, és zörögve a földre omlott. Odabenn, az üregben egy sötét, márványos koporsó nyugodott sima kőágyon. Kai megragadta az ívelt végét, és húzni kezdte. Odabent ellensúly kattant, és az egész kicsusszant a sírboltból. Nem volt üvegtető, a koporsót faragott, gömbölyített kőlap zárta le. Kai megtalálta az illesztéket, és csaknem a teljes erejét beleadva megszóította a követ. A tető lerepült, és fülsiketítő csattanással ért földet.

Ziede feküdt odabenn.

A szeme le volt zárva. Kai a nő homlokára tette a kezét. Ziede élt, meleg volt, és élt. Semmilyen látható módon nem öregedett vagy változott meg: a jól ismert mélybarna bőr, magas homlok és egyenes orrnyereg nézett vissza Kaira. Több tucatnyi fonatba csavart, sötét haja hátra volt fogva, ahogyan mindig is szerette. Valami szertartásra vagy ünnepélyre öltöztették, a friss vér színét idéző vörös, redőzött és a test vonalát követő selyemtunikába. Kai megtalálta az intenciót, amely tetszhalott állapotban tartotta, és egy enyhe csavarintással megszakította.

Ziede mellkasa megrezdült, és élesen beszívta a levegőt. Kai a teste alá csúsztatta a karját, és kiemelte a koporsóból. A nő szeme megrebbent és felnyílt, majd megragadta Kai vállát, körmei belevájtak a nyakába. A férfinak gombóc nőtt a torkában a megkönnyebbüléstől, és elfülő hangon mondta:

– Már minden rendben, Ziede.

A másik pislogott, és rémülten nézett az ismeretlen arcra. Ahogy felismerés gyúlt a pillantásában, Kai lassan talpra állította, és a karját fogva segítette, hogy visszanyerje az egyensúlyát.

Most ugyanolyan magasak lettek. Kai régi teste alacsonyabb volt, és annak idején hátrafelé kellett biccentenie a fejét, hogy felnézzen Ziedére. A nő megérintette az arcát.

– Te vagy odabenn? – Aztán megválaszolta a saját kérdését. – Igen, te. Megölték?

– Valaki megölt. – Még mindig annyira átjárta a megkönnyebbülés, hogy neheze érezt a gondolkodás. Meglapogatta Ziede kőravatalának a permét. – Engem is bezártak egy ilyenbe.

Ziede a falmélyedésre pillantott, ahová élve eltemették, és leejtette a vállát.

– Nem emlékszem, hogyan kerültünk ide. – Homlokráncolva nézett végig magán. – Még arra sem emlékszem, hogy lett volna ilyen ruhám.

– Én sem emlékszem, hogyan kerültünk ide. – Kai a nő karját dörzsölte. – Jól vagy?

– Igen. – Ziede mindkét lábát megvetette a padlón, és nagy levegőt vett. – Tehát fogalmunk sincsen, hogy mióta...?

– Én úgy néztem ki, mintha már egy éve halott lennék. – Kai a lányhoz fordult. Ziedével saredit beszéltek, az első halandó nyelvet, amelyet Kai annak idején megtanult, és most birodalmi arikére váltott, hogy a lány is érthesse. – Még mindig a benais-ariki Bashat Bar Calis az Ébredő Világ ura?

– Gondolom... – A lány leült a padlóra, hogy felhúzza a csizmát, aztán az ajkába harapott, amikor a bőrszíjak nyomni kezdték a zúzódásait és törött lábujjait. – Ez a név van a pénzekre írva?

Hát ezzel nem sokra megy. Kai folytatta:

– Tudod, milyen hónap van a birodalmi időszámítás szerint?

A lány homlokán elgondolkodó ráncok futottak végig.

– Most jártunk a harmadik naphó végén. Csaknem a végén. Még nem cserélték a jelzést a naptártornyon. És körülbelül öt napba telt eljutni ide.

– Így már elég pontos. – Az időszámításban megbizonyosodva Kai visszafordult Ziedéhez. – Ki tudod ezt szedni a fejemből? – A kelme és felékszerezett láncok hálójára mutatott, ami belegabalyodott a hajába. Ziede könnyebben visszatér a jelenbe, ha kap valami építő jellegű feladatot, ráadásul tényleg meg akart szabadulni az átkozott holmitól.

A nő körbefordította a barátját, és megtapogatta a dudort, ahová a leplet feltűzték.

– A koponyádba rögzítették? – Követte Kai példáját a birodalmi arikével.

– Olyan érzés. – A fejbőrét lehúzó súlytól legszívesebben megölt volna még legalább tíz tengerészt és expoizort, és élve megnyúzta volna őket, ha nem jut eszébe annál is rosszabb.

– Ez csak egy láncfátyol – szólta a lány, miközben meghúzta a csizmafűzőit.

– Ki ez? – kérdezte Ziede, és körmeivel bosszankodva válogatta az apró szemű, összegabalyodott láncokat.

– Még csak most ismertem meg. – Kai legszívesebben ellazult volna Ziede gondos érintésében, aki kibogozta a hajából a díszes kínzóeszközt, de továbbra sem volt idő ilyesmire.

– Sanja vagyok – állt fel a lány. – Nem akarok itt lenni.

– Sanja a neve – magyarázta Kai Ziedének. – Áldozatnak hozták. – Menlas valószínűleg azt tervezte, hogy megöli, és a halálából nyeri a megfelelő erőt az intencióhoz, amellyel megbéklyózza Kait. Menlas egyértelműen meg volt áldva annyi tudással, amennyivel veszélyessé válhatott, főként persze önmagára nézve.

– Örvendek, Sanja. Szerinted mi úgy nézünk ki, mint akik önszántukból vannak itt?

– Nem. – Sanja dacosan felvetette az állát, de a hangja enyhén remegett. – Neki hoztál ide? Ha új testre lett volna szüksége?

Ziede élesen felkacagott.

– Én nem tudok új testbe lépni, akár élőbe, akár halottba. Az Kainak való mutatvány.

Kai erre így szólt:

– Ezért kellett megtalálnunk Ziedét, amíg még lélegzik. – Sanja láthatólag még mindig túlzottan fel volt zaklatva ahhoz, hogy megnyugtassák a válaszok. Kifújta a levegőt, aztán idegesen babrálta újonnan kapott öltözéke ujját, úgyhogy Kai folytatta: – Azt mondtad, nem sikerült elérned Tahrent.

– Végig őt kerestem. – Ziede hangja nyugodtnak és magabiztosnak tűnt, de aki igazán ismerte, hallhatta a mélyben dúló érzelmeket. Tahren szívgyöngyöt kapott Ziedétől, és még ha túl messze is vannak egymástól, és nem tudnak szót váltani, Ziedének éreznie kellene a nő jelenlétét.

Ha Tahrent szintén megtámadták, a helyzetük még annál is kilátástalanabb volt, mint amilyennek először látszott. Kai azt felelte:

– Tahren nincs itt. Senki más nincs itt.

A nő keze megállt egy pillanatra, aztán folytatta a láncok válogatását.

– Ha Tahren szabad lenne, már eljött volna értünk. Szétszaggatná az egész világot, csak hogy a nyomunkra bukkanjon. Dahin... Dahin sem hagyna itt minket csak úgy.

Kai toroka összeszorult. Bár Dahin elhidegült Tahrentől, de Kaitól és Ziedétől nem. És akármennyit is vitázott Tahrennel Dahin, mindennel szemben megvédte volna a nőt, Tahren pedig elpusztított volna bármit, ami bántalmat merészel okozni a testvérenek. Ez persze még nem jelentette, hogy halottak.

– Csak annyit tudunk, hogy itt nincsenek. Talán valami elfedi Tahren gyöngyét. Lehet, hogy éppen minket keres, vagy a többieket védelmezi otthon. Nem fogjuk tudni, amíg ki nem derítjük, hogy mi történt.

Ziede azzal a hamis nyugalmával így szólt:

– Ha egyetlen hajszál is meggörbült Tahren makacs fején, lemészárolom őket. – Egy utolsó rántással a láncfátyol kiszabadult. Ziede a földre lökte, és végigfuttatta az ujjait Kai laza csigáin, szétrázva a bogokat.

– Lemészároljuk őket. – Kai megdörzsölte sajtó fejét, és máris érezte, hogy a hátában és nyakában enyhül a feszültség. – Honnan származol, Sanja?

– A Virágok Tengerének Torkából. Mindkettőnket megvásároltak. – Tétovázott. Két karjával ölelte magát, de a remegése már enyhült valamelyest. – Korábban miért nem kérdezted a nevemet?

– Nem akartam, amíg te nem álltál készen arra, hogy önként eláruld nekem. – Kai tudta, hol van a Virágok Tengere, csak azt nem, hogy innen merrefelé esik. A Torok szabad város volt, az Ébredő Világon kívül, a nehushok országának utolsó megmaradt darabkája. A várost tengeri rablók népesítették be, miután a háború alatt csaknem teljesen elnéptelenedett, de most újra zsúfolt kikötőként működött. Még mindig ideális búvóhely volt egy expozitornak. – Hajón jöttek a Torokból idáig?

– Kagylósbálnán – vont a Sanja vézna vállát. – Még sohasem láttam olyat közlelő.

– Hm. Ezek szerint az expozitor Menlas nagy hatalmú varázsló volt.

– Legalábbis ő ezt gondolta magáról – fűzte hozzá Sanja szárazon. Kai erőteljes mozdulatokkal vakarta felszabadított fejbőrét.

- Ti ketten itt várjatok! Visszamegyek, és átkutatom a testeket.
Ziede, kerítek neked valami ruhát.
Ahogy nekiindult, a nő utána szólt:
– Kai, nézd meg a szívedet, van-e benne gyöngy.
A férfi tétovázott, és a fejét rázta.
– Nincs, Ziede.
– Bizonyítsd be, Kai – erősködött a másik, ahogyan a férfi tovább-
állt. – Bizonyítsd be.